

til Banens Retning er, saa at sige, identiff med den forrige Indenrigsminister, og denne altsaa maa have gjort ham fortrolig med sin Idee om, hvor Banen skulde gaae — og i denne Retning afviger man kun fra Fleertallets Anskuelse med Hensyn til et libet Punkt, det ærede Medlem (Sessen) har kaldt det Bygholm, at kalde det Horsens havde været en langt bedre Betegnelse — saa forekommer det mig, at efterhaanden som vi skride længere og længere frem, komme vi derhen til, hvor jeg nok meente, vi maatte komme, at dog den ærede fungerende Indenrigsminister slutter sig nærmere til Fleertallets Forslag end til noget af de andre; han følger Retningen med den ærede forrige Indenrigsminister, han gjør ligesom denne denne lille Byming ind til Bygholm, men den vil han maaskee ikke have større Interesse for, end at han ogsaa i saa Henseende kan følge Fleertallet. Den ærede Minister er enig med os i, at man ikke skal indrømme en Priis af 300,000 Rd. pr. Mill, fordi den er for høi, men saa veed jeg ikke, hvor Differentpunkterne ere (Stemmer: Stykket fra Randers til Aarhus!). Maa Randers-Aarhus! Ja, dersom jeg, uden at det vilde blive taget ilde op, turde sige Noget, som blev nævnt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Bligen-Finecke), men som jeg dog kunde ønske ikke var blevet bragt frem paa den Maade, han fremsatte det, saa vilde jeg sige: Rangaa er Elitquens Sjæl. Deri ligger hele Sagen, og det er det, der har skaffet os denne uhykkelige Tverbane — som et Slags lille politisk Spilleværk. Men lad Tverbanen blive saaledes, som den nu engang er; den staaer foreløbigt som et Monument, og det er meget godt, at vi have faaet et saa dybt Indseende i, hvad Ministeren troer hører Offentligheden til, og som han ikke vil have skal skjules. Det har gjort mig ondt at høre af den ærede Minister, at han kan misbillige Offentlighed i finantzielle Afgjørelser af denne Natur, og det paa en Tid, hvor Finantsloven nylig har været forhandlet; jeg er meget overbevist om, at han ved nærmere Overveielse selv vil erkende, at Forklaringen over denne Transaction, isald den er der — den ærede Minister siger: isald den er der, og jeg svarer ham: isald den er der burde have været os meddeelt (Indenrigs-

ministeren: Hør!). Ja, jeg kan ikke nægte, at det vilde klinge langt bedre, naar den ærede Minister vilde sige: den er der ikke, og han kan ikke tage os det ilde op, at vi gjentage hans eget: „isald den er der“, med mindre han vil underlægge os det Motiv, at vi skulde ville sige: Jo, den er der!

Indenrigsministeren: Der kom Saa mange og talte til mig om denne saakaldte fideordnede Contract og meente at vide saa nøie Besked om den hele Detail deraf, at jeg fandt mig foranlediget til at undersøge, hvilken Indflydelse en saadan Contracts Tilværelse kunde udøve paa Regjeringens finantzielle Stilling til Sagen; det undersøgte jeg, og jeg fandt, at den ikke kunde have nogen væsentlig Indflydelse, og at den ikke kunde indvirke paa min Stilling til det forelagte Regjeringsforslag. Men da jeg havde forbisset mig derom, fandt jeg mig ikke foranlediget til at tage den hele Sag om Tverbanen for. Det er jo vistnok en meget stor og vidtløftig Sag; en saadan Sag tager man jo ikke gjerne for, naar man ikke behøver det, og da jeg, som sagt, saae, at det omhandlede Punkt ikke kunde udøve nogen Indflydelse paa, hvad der forelaa, saa veed jeg heller ikke, hvorfor jeg skulde have taget den for; det var jo ikke et Spørgsmaal, der laa for, men tværtimod Noget, som ikke forelaa til Forhandling. Der hører denne Fremgangsmaade, som er egen for den ærede Rigsbogsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Bligen-Finecke), hans aldeles særegne Opfattelse af, hvad en Regjeringsmand kan gjøre og hvad der er tilladt, hele hans eiendommelige Personlighed — Alt dette hører med til, for at dette Spørgsmaal kunde blive bragt ind her i Salen, som skeet er. Naar den Vedkommende, der bærer Ansvaret, har gjort det til Gjenstand for en alvorlig Overveielse, hvorvidt en saadan Overeenskomst, forudsat at den var tilstede, kunde udøve en væsentlig Indflydelse paa den Sag, som er under Behandling, og jeg gjentager, det kan den efter min Overbeviisning ikke, saa maa det beroe paa Vedkommende selv, om han vil bringe Spørgsmaalet frem eller ikke. — Maa jeg endnu tilføie, at hvis den ærede Rigsbogsmand, der sidst havde Ordet (Tscherning), vil sammen-